

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Lovgivningen om Afgift af Hunde indledes ved Plakaterne af 4. Oktober 1815 og 29. Oktober 1824 henholdsvis for København og for Købstæderne. Formaålet med disse Lovbestemmelser var at begrænse Hundeholdet, ikke at tilvejebringe Indtægter for det offentlige, og dette Formaål har saa at sige udelukkende været bestemmende ogsaa for den senere Lovgivning om dette Emne. I de sønderjydske Landsdele, hvor dansk Lovgivning om Hundeafgift ved Lov Nr. 528 af 15. December 1922 indførtes fra den 1. Januar 1923, var den indtil da gældende Lovgivning om Hundeafgift derimod tillige af fiskal Karakter, og Afgiften udgjorde en virkelig Indtægtskilde for Kommunerne.

I Oktober Maaned 1922 modtog Justitsministeriet et Andragende fra Københavns Magistrat, hvori denne i Henhold til en af Kommunalbestyrelsen derom truffen Beslutning anmodede Ministeriet om at søge § 1 i Lov Nr. 46 af 12. April 1889 om Hundeafgiften samt om Straf og Erstatning for Skade, foraarsaget af Hunde, ændret saaledes, at Afgiften for Hunde, der i København i Henhold til den nævnte Bestemmelse udgør 10 Kr. aarlig for mindre Hunde og 20 Kr. aarlig for større Hunde, forhøjes til henholdsvis 30 Kr. og 60 Kr. aarlig, idet det anførtes, at den gældende Afgift „ikke længere staaer i noget rimeligt Forhold til den store og mangeartede Ulempe, som Hundeholdet paafører Byen“. Da der allerede tidligere var rettet Henvendelse til Justitsministeriet fra Den danske Købstadforening angaaende Hundeafgiftens Forhøjelse i Købstæderne, udarbejdedes der i Justitsministeriet et Udkast til Lovforslag, over hvilket man indhentede Erklæringer bl. a. fra Den danske Købstadforening, De samvirkende Sogneraadforeninger, Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse og Foreningen af Politimestre i Danmark, hvorefter Forslaget fremsattes i noget ændret Skikkelse i Landstinget i Rigsdagssamlingen 1923—24. Behandlingen af det blev dog ikke tilendebragt, se Rigsdagstideude: Landstingets Forhandlinger Sp. 464 og 590 og Tillæg B. Sp. 2581.

Nærværende Lovforslag tilsigter i Overensstemmelse med den historiske Udvikling

at modvirke et alt for stort Hundehold af Hensyn til de dermed forbundne Ulemper, idet man dog tillige under de for Tiden raadende økonomiske Forhold ogsaa maa lægge nogen Vægt paa at indskrænke de ikke ringe Udgifter, der er forbundet med det udstrakte Hundehold. Forslaget, der paa forskellige Punkter afviger fra det i Rigsdagssamlingen 1923—24 fremsatte, overlader ligesom dette til vedkommende Kommunalbestyrelser selv at træffe Bestemmelse om, hvorvidt Afgiften under Hensyn til de stedlige Forhold bør forhøjes indenfor visse Grænser, ligesom Forslaget samler og tilpasser efter Tidens Krav de gældende Regler om Hundeafgiften samt om Straf og Erstatning for Skade, foraarsaget af Hunde, hvilke Regler for Tiden findes spredt i en Række forskellige Lovbud og administrative Bestemmelser.

Med Hensyn til Forslagets enkelte Bestemmelser bemærkes følgende:

Til § 1.

Man har fundet det rettest at fastslaa, at Anmeldelses- og Afgiftspligt m. m. paahviler den, der holder Hunden, uanset hvem der ejer den. Den ved Pl. af 4. Oktober 1815 Litr. B. § 10 og Pl. af 29. Oktober 1824 § 2 fastsatte Anmeldelsesfrist for nyfødte Hunde i København og Købstæderne foreslaas forlænget fra 2 til 3 Maaneder og foreslaaas indført ogsaa paa Landet. De iøvrigt foreslaaede Anmeldelsesfrister er nye. Ifølge det i Rigsdagssamlingen 1923—24 fremsatte Lovforslag var der ogsaa Anmeldelsespligt, naar den, der holder Hund, tilflytter et Distrikt indenfor en Kommune, for hvilket der gælder andre Regler om Hundeafgift end i den Del af Kommunen, hvorfra han er tilflyttet, samt naar Hunden dør, eller vedkommende ikke længere holder Hund. Disse Bestemmelser har man slettet for at simplificere.

Medens det hidtil, i al Fald i København, har været Praksis, at Hunde, der er afgiftsfri i Henhold til Lov Nr. 46 af 12. April 1889 § 7, ikke faar tildelt Hundetegn, ligesom der kun er Pligt for Hundeejere i København og Købstæderne (Pl. 1815 § 9 og Pl. 1824 § 1) samt paa de Steder paa Landet, hvor Vedtægterne be-